

Αθήνα, 26 Ιουνίου 2018

**Παρατηρήσεις της ΠΟΞ επί του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Τουρισμού που
τέθηκε προς διαβούλευση με τίτλο**

**«Θεματικός τουρισμός – Ειδικές μορφές τουρισμού – Ρυθμίσεις για τον
εκσυγχρονισμό του θεσμικού πλαισίου στον τομέα του τουρισμού και της
τουριστικής εκπαίδευσης – Στήριξη τουριστικής επιχειρηματικότητας και άλλες
διατάξεις».**

.....

Η Π.Ο.Ξ. έχει επανειλημμένως διατυπώσει τη θέση πως προκειμένου να επιτευχθεί ο μεγάλος στόχος που είναι η επιμήκυνση της τουριστικής περιόδου, η οποία θα ενισχύσει περαιτέρω τα δημόσια έσοδα, τις τοπικές κοινωνίες και την απασχόληση, αναγκαία προϋπόθεση αποτελεί η πληρέστερη ανάδειξη του συνόλου των συγκριτικών πλεονεκτημάτων που έχει η χώρα μας (πολιτισμός, γεωποικιλότητα, μορφολογία του εδάφους, γεωγραφική θέση κ.λ.π.) και ο σχεδιασμός συγκεκριμένων τουριστικών προϊόντων βάσει αυτών. Έχοντας αυτό ως δεδομένο, ένα νομοσχέδιο, όπως το συγκεκριμένο, το οποίο ασχολείται με το θεματικό τουρισμό και τις ειδικές μορφές τουρισμού δεν θα μπορούσε ασφαλώς να μας βρίσκει αντίθετους επί της αρχής. Θα θέλαμε ωστόσο να επισημάνουμε τα εξής:

Η ΠΟΞ όταν τέθηκε το ζήτημα της κατάργησης της υποχρεωτικότητας της κατάταξης των καταλυμάτων και της εφαρμογής της διαδικασίας της γνωστοποίησης και στα ξενοδοχειακά καταλύματα είχε εκφράσει τη κάθετη αντίθεσή της για το πρώτο και τις έντονες επιφυλάξεις της για το δεύτερο. Και αυτό διότι έχουμε τονίσει κατ'επανάληψη πως πρώτη και βασικότερη αρχή που πρέπει να διέπει κάθε νομοθέτημα που αφορά τον τουριστικό τομέα είναι η ανάγκη διασφάλισης της ποιότητας του τουριστικού προϊόντος της χώρας.

Είναι εντελώς διαφορετικό πράγμα ο περιορισμός της γραφειοκρατίας, η απλούστευση της διαδικασίας αδειοδότησης και λειτουργίας των επιχειρήσεων, που αποτελούν απαραίτητη προϋπόθεση για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της

χώρας μας (και πράγματι τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει σημαντικά βήματα προς αυτή τη κατεύθυνση) και άλλο η επιλεκτική απορρύθμιση. Ο τουρισμός αποτελεί τον πλέον ευαίσθητο τομέα της οικονομίας. Το οποιοδήποτε ατυχές συμβάν μπορεί να προκαλέσει τέτοια δυσφήμιση στη χώρα μας που θα χρειαστούν τεράστια χρηματικά ποσά (που σε αντίθεση με άλλες χώρες δεν διαθέτουμε) και πολύς χρόνος (τον οποίο ομοίως δεν διαθέτουμε) προκειμένου να καλύψουμε το χαμένο έδαφος. Θα πρέπει, λοιπόν, να έχουμε ένα συγκεκριμένο ξεκάθαρο περίγραμμα κάθε δραστηριότητας την οποία επιθυμούμε να χαρακτηρίσουμε επισήμως ως τουριστική και να θέτουμε ορισμένους στοιχειώδεις κανόνες και προϋποθέσεις για την άσκησή της, κανόνες οι οποίοι θα είναι κατά το δυνατόν οριζόντιοι (με τις απαραίτητες ασφαλώς διαφοροποιήσεις).

Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι υπηρεσίες διαμονής. Οι όροι και προϋποθέσεις αδειοδότησης των ξενοδοχειακών καταλυμάτων είναι κατά πολύ αυστηρότεροι και πιο πολύπλοκοι από τους αντίστοιχους που ισχύουν για τα υπόλοιπα κύρια και μη κύρια καταλύματα, για να μην φθάσουμε στο σημείο να αναφερθούμε στις βραχυχρόνιες μισθώσεις που λειτουργούν ακόμα τελείως ανεξέλεγκτα και την πρόσφατη μόδα των «κτιρίων κατοικιών», τα οποία στην ουσία λειτουργούν ως μη αδειοδοτημένα ξενοδοχεία. Είναι αυτονόητο βέβαια πως οι αυστηρότερες προδιαγραφές στην ανωτέρω περίπτωση συνεπάγονται και διαφορετικού επιπέδου υπηρεσίες, οι οποίες θα έπρεπε να έχουν αντίστοιχα οφέλη στις πληρότητες και τις τιμές των ξενοδοχειακών επιχειρήσεων. Όμως και αυτή η ουσιαστική διαφοροποίηση αποδυναμώνεται στην πράξη από το γεγονός πως σε πολλές περιπτώσεις και τα καταλύματα άλλων κατηγοριών ή και τα μη αδειοδοτημένα καταλύματα διαφημίζονται ως ξενοδοχεία χωρίς να τιμωρούνται για αυτό.

Τα ανωτέρω τα αναφέρουμε ως παράδειγμα, τις συνέπειες του οποίου οι ξενοδοχειακές επιχειρήσεις έχουν βιώσει, για να καταλήξουμε στην εξής γενική παρατήρηση που αφορά το νομοσχέδιο.

Έχουμε από την μία πλευρά κατηγορίες θεματικού τουρισμού για τις οποίες επιχειρείται να δοθεί ένας γενικός ορισμός (πράγμα εξαιρετικά δυσχερές) και στη συνέχεια παραμένουν τελείως αρρύθμιστες (πράγμα λογικό διότι δεν μπορούν να

ρυθμιστούν) και έχουμε σε άλλο σημείο του ίδιου νομοσχεδίου πρόβλεψη για τη δημιουργία μητρώων (μητρώο διοργανωτών συνεδρίων) και χορήγησης Ειδικού Σήματος λειτουργίας (Τουρισμού Αθλητικής Αναψυχής – Περιπέτειας).

Η αόριστη αναφορά σε ορισμένες δραστηριότητες για τις οποίες δεν προβλέπεται το οιοδήποτε πλαίσιο λειτουργίας, θα δημιουργήσει στην πράξη τεράστια προβλήματα και παρενέργειες. Ανάλογα προβλήματα θα δημιουργήσει και η πρόβλεψη για παροχή, στο πλαίσιο του θεματικού τουρισμού, υπηρεσιών, χωρίς να γίνεται ρητή αναφορά στις διαδικασίες αδειοδότησης που ήδη υφίστανται για αυτές από άλλες διατάξεις. Οι υπηρεσίες φιλοξενίας, για παράδειγμα, δεν μπορούν να παρέχονται από οποιονδήποτε, αλλά μόνο από καταλύματα που προβλέπονται στο άρθρο 1 του Ν.4276/2014 και έχουν αδειοδοτηθεί σχετικά- και αυτό πρέπει να προβλέπεται ρητά στο σχέδιο νόμου.

Θα πρέπει, λοιπόν, κατά την άποψή μας:

Α. Οι προβλέψεις του σχεδίου νόμου να περιοριστούν σε συγκεκριμένες μορφές θεματικού τουρισμού των οποίων επιδιώκεται και είναι δυνατή η ρύθμιση και η αναλυτική καταγραφή σε αυτό (προς διευκόλυνση των ενδιαφερόμενων να επενδύσουν) των προϋποθέσεων ασκήσεως της κάθε δραστηριότητας και

Β. Σε περίπτωση δραστηριοτήτων που εντάσσονται στις θεματικές μορφές τουρισμού και η άσκηση τους επιτρέπεται κατόπιν σχετικής αδειοδότησης θα πρέπει να γίνεται ρητή αναφορά-να είναι απόλυτα ξεκάθαρο πως αυτές μπορούν να ασκούνται μόνο από αντίστοιχη νόμιμα αδειοδοτημένη επιχείρηση.

Με εκτίμηση,

Ο Πρόεδρος του Δ.Σ.

Γρηγόρης Τάσιος

